

man kunde have udviklet det System i langt højere Grad, end man har, fordi jeg har erfaret, at i adskillige Tilfælde, hvor f. Eks. en Fader og en Moder har en lille aandssvag Stakkel hjemme, som virkelig bliver behandlet godt, og som de gerne vil bevare i Hjemmet, vil de gøre det for en langt mindre Betaling end de 800 Kr. Jeg tror derfor, at det, man her ønsker at etablere, ikke betyder nogen Forenkling, men netop i mange Tilfælde vil betyde en stærkt forøget Udgift. Men det værste, det, som jeg er saa uhyre bange for, er, at der skal komme en Gnidningsmodstand mellem de to Arter af Forsorg, saa at den ene siger: det er ganske urimeligt, at Invalideforsorgen griber ind paa dette Felt, hvor vi i Virkeligheden bør være eneraadende.

Jeg forstaaer heller ikke ganske, hvorfor man er kommet med et Lovforslag af den Karakter netop i Øjeblikket. Jeg forstaaer det især ikke efter de Oplysninger, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav os, idet han sagde, at der kun var Tale om 81 aandssvage, og deraf var de 12 indlagt paa Anstalter. Det ærede Medlem føjede til, at det var ganske urimeligt, saa megen Blæst der var gjort af denne Sag. Det giver jeg det ærede Medlem Ret i. Naar det ikke drejer sig om flere aandssvage, synes jeg, det havde været rimeligt, om man havde fortsat med den nuværende Ordning, maaske havde rettet lidt paa den med Hensyn til Invalideforsorgen, maaske ogsaa med Hensyn til Aandssvageforsorgen, men i hvert Fald havde ladet være med den Sammenblanding, her er Tale om. Det ærede Medlem sagde ganske vist, at det var kun fra Aandssvageanstalterne, der var rejst Kritik, men det forekommer mig, at det er en meget væsentlig Ting, at der netop fra de Anstalter, hvis Forsorg disse aandssvage har været betroet, er rejst Kritik.

Dertil kommer, deri er jeg enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at det er et uhyre Apparat, der sættes i Bevægelse i Henhold til § 1, 3die Stykke. Det ærede Medlem sagde, at det var indviklet og bekosteligt. Jeg tror, at det ærede Medlem har ganske Ret i denne Betragtning, og med Hensyn til Bekostningerne har f. Eks. en Institution som Sygekasseinspektoratet taget alt muligt Forbehold. Sygekasseinspektøren siger følgende: „Jeg skal dog udtale, at Bestemmelsen i dens nuværende Affattelse“ — der sigtes her til § 5 — „vil kunne foranledige et uoverskueligt Antal Sager forelagt det bedømmende Sygekasseudvalg (Sygekasselovens § 9) og derefter Inspektoratet, even-

tuelt Ministeriet. Jeg maa derfor tage ethvert Forbehold med Hensyn til den nødvendige Forøgelse af Arbejdskraften her i Inspektoratet, der maatte kunne blive en nødvendig Følge af en saadan Lovbestemmelses Gennemførelse.“ Man ser altsaa heraf, at Sygekasseinspektoratet er fuldstændig klar over, at hvis man gennemfører de Bestemmelser, her er Tale om, vil det bevirke en uhyre Arbejdsforøgelse for Sygekasseinspektoratet, og man forbeholder sig derfor en Udvidelse af Mandskabet.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte til Slutning, at efter at han havde overtænkt Sagen, vilde den endelige Løsning maaske være den, at Invalidere aldrig blev udbetalt til Personer, som ikke havde en Trediedel af deres Arbejdsevne tilbage. Det vilde igen kræve en Ændring, synes jeg, af Invalidforsikringsloven; og det vilde betyde, at man godt kunde være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse uden derfor at kunne optages som Medlem af Invalidforsikringen. Det er muligt, at det er en Udvej, det skal jeg ikke kunne sige. Men jeg tror i alt Fald, at skal det foreliggende Lovforslag gennemføres, maa det gennemgaa adskillige Ændringer, før det ophøjes til Lov. Indenfor det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, vil man imidlertid arbejde med paa at faa gjort Loven saa god som muligt. I al Almindelighed betragter man jo de Mennesker, her er Tale om, med en vis Sympati i Kraft af deres Stilling, kan jeg gerne sige, og man vil gerne ordne deres Forhold saa godt som muligt. Det vil vi for vort Vedkommende gerne være med til, og vi haaber, at der ved en Udvalgsbehandling af denne Sag kan fremkomme et Resultat, som alle Partier er tjent med, og som ikke bliver alt for besværligt og bekosteligt.

Indenrigsministeren (Kragh): Samtlige Ordførere har jo været enige om, at vi i dette Lovforslag har med Forhold at gøre, som det er fornødent at underkaste en nærmere Overvejelse for at faa Ændringer tilvejebragt, hvor den bestaaende Lovgivning har foranlediget Urimegheder — og det er jo det, der tilsigtes med Lovforslaget, at naa til saadanne Ændringer. Og hvis man fra de ærede Medlemmers Side — hvad der har fundet Udtryk i flere af de fremsatte Udtalelser — mener, at den Fremgangsmaade, her er peget paa, er for besværlig, for omstændelig, ja, saa er jeg naturligvis rede til at forhandle i det kommende Udvalg om Vej til at finde en simplere og enklere Udgang af Vanske-